

Ragıp Zarakolu: Salatada sos olmamak

Posted on 14/10/2019

Kürtler, uluslararası alanda Kobane direnişi ile, Ezidi halkının soykırımına karşı Sincar dağında direnişleri ile, kadın gerillalar uluslararası camiada ilk kez ciddi bir kabul gördüler.

Suriye bir anlamda 1998 yılında kendisinden isteneni yaptı. Ama en azından “bana onun kellesini ver” talebini yerine getirmedi.

Misafirlik hukukuna uygun davranmasa da, evinde yeterince kaldığını düşündüğü misafire, “komşular senden şikayet ediyor, başına girip duruyormuşsun, terk etmelisin” dedi.

Aslında gerek Yunanistan, gerekse Suriye, 12 Eylül darbesinden sonra sol kırım yaşandığı bir ortamda, Türkiye'nin her yanında kurulan temerküz kamplarından, 90 gün işkenceden, yargısız infazlardan, 1000 yılı bulan hapis cezaları istenen sol basın mensuplarına kapılarını açtı.

Yunan halkı Kürt halkına sevgiyle kucak açtı zor zamanlarda. Girit'te binlerce kişinin katıldığı halk toplantılarını hatırlıyorum.

28 Şubat post-modern cuntası, Suriye sınırına yığılmış girmeye hazırdı. Hevesi kursağında kaldı. Kürtler dostluğa teşekkür edip, onurlu bir biçimde ayrıldılar Suriye'den.

İtalya'daki sol koalisyon dostça davrandı. Ama bütün ülkelerde hükümetler geçici, devlet ise kalıcıdır. Hele devletlerarası ilişkiler, onu hiç sormayın. Orada başka bir işleyiş vardır.

Kürtler, derin devlet mevzuları gündeme gelince İtalyan solunu zorda bırakmak istemediler.

Kibarca davrandılar dostlarına karşı, kendi içlerinde ne kadar hoyrat olsalar da. Çünkü dostu hasret kalmışlardı.

Sözde Rus parlamentosu davet etti 200 küsür oyla. Ama devlet “ıh” dedi.

Ruslar her zamanki oyununu oynadı. Ermenilere, Kürtlere, Süryanilere 1. Dünya Savaşı sırasında, 2. Dünya Savaşı sonrasında da az oyun oynamamışlardı bölgenin yerli halklarına karşı. Yapayalnız bırakmışlardı onları kendi kaderleri ile sonra. Şimdi Batı Kürdistan’da yaşandığı gibi.

Rusya’nın almak istemediği “yükü”, her gün TC ile yiyişmekte olan gariban Yunanistan mı alacaktı? (*)

Şimdi de “arabulucu” pozundalar. İran desen timsah gözyaşları döküyor. Şam da Ankara gibi “ıh” demiştir her zaman kritik momentlerde.

Trump, saydığı 3 alternatif arasında “200 yıldır fiili savaş halinde olan Kürtlerle, TC arasında, barışçıl çözüm için arabuluculuk” teklifinde bulunuyor. Rusların Şam ile arabuluculuk teklifi gibi.

Yani mezat hızla devam ediyor.

Aslında, Clinton, Filistin gibi Kürt işinde de tarihe iyi bir iz bırakmak istiyordu. Özal da öyle.

“Tamam, adamı alın ama kellesini almamak koşulu ile”.

Bu şart, aslında bir çözümün önünü açmak amaçlıydı. Ecevit’in “verdiler, ama niye verdiler biz de anlamadık” demesi, TC’nin kadim anlamama, anlama istememe refleksinin bir yansıması idi sadece.

Ama sen gel de, İsrail'in pek "derin" devletiyle, TC "derin devlet"ine anlat bunu!

Öte yandan ellerinden "asma" özgürlüğünün alınması, bunlarda travma yarattı.

Bari "onu" asamıyoruz, yiğitliğe b. sürmemek için ölüm cezasını yekten kaldıralım dediler. Yani hayırlı bir iş oldu sonuç olarak.

İdam kararının çıktığı gün Mudanya'daydım gazeteci olarak, boynumdaki kartı ters çeviriyordum, saldırıya uğramamak için.

Adadan motorlarla gelenler isteri krizi içinde idi. Tüm artizler oradaydı, Kılıç Ali'nin oğlu da. Şimdi hepsi cumhur ittifakında.

"Asamama sendromu", TC siyasetine yansıyan yeni bir sosyo-psikolojik terim olabilir. Hadi bu da benden bir katkı olsun.

Leyla Hanımın açlık grevine destek vermedim kamusal alanda. Tecrit hedefi yetersizdi benim için. Bu kısıtlı hedefe ulaşıldı aslında. Bence talep, serbest bırakma, eşit koşullarda görüşme olanağının sağlanması, Cezayir ve Güney Afrika örneğinde olduğu gibi, cezaevinden, normal bir evin tahsis olunması gibi olmalıydı.

Neyse, sonuç alındı, barışçıl çözüme açık olunduğu mesajı alındı. Kürt halkının talepleri yerine, demokrasinin gerekleri öne alındı. Bu, ana muhalefet partisine büyük kentleri alma şansı da yarattı.

Ama gelinen nokta, 900 kilometrelik bir sınır boyunda etnik arındırma politikasının, bütün dünyanın tepkisine karşın gündeme gelmesi.

Pek gönüllü olmasa da, Berlin Konferansına destek verdim. Denemekte yarar var deyip, taş

basıp.

Berlin’de yaşayan, efsanevi Kürt hak arayıcılarından Recep Maraşlı toplantıya çağrılmadı, haberdar bile edilmedi nezaketen, İyi Parti temsilcisi ve kimi diğer kişiler ürker diye. Hayatı efsane olan bir Doğan Özgüden çağrıcılar listesinden çıkarıldı.

Bütün acı ve kayıplara karşın, bu son barışçıl çözüm denemesine, savaşı derinleştirme ile yanıt verildi. Kürt oylarını almak için iç siyasette oyun kuranlar, cumhur ittifakı ile millet ittifakını birleştirdi. Savaş macerasının dağılmakta olan AKP’yi kurtarma operasyonu olduğunu bile bile.

“Kürtler salata da sos olabilir ancak, asla temel unsur olamaz” denerek.

Kürtler, uluslararası alanda Kobane direnişi ile, Ezidi halkının soykırımına karşı Sincar dağında direnişleri ile, kadın gerillalar uluslararası camiada ilk kez ciddi bir kabul gördüler. Etraflarındaki tecridi biraz olsun kırabildiler.

Ulusal kurtuluş mücadeleleri, mücadelede kararlılık ile “dost” edinebilir ancak, “kurban” olmaları ile değil.

(*) Kenya’ya uzanan sürece ilişkin ilginç bir tanıklık: Savas Kalandiris, Öcalan’ın Teslimi/Gerçeğin Zamanı, Pencere Yayınları 2008.

Kaynak: artigercek.com